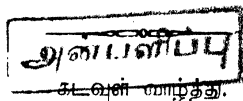

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீ மெய்கண்ட தேசிகன் நிருவடி வாழ்க.

சித்தாந்தப் பிரகாசிகை

வணங்கி வாழ்த்தி மதிப்பரும் பொருளை

வணங்கி வாழ்த்தி மதித்துமன் பெரிதே.

(க)

இயங்கியற் பொருளு நிலையியற் பொருளும்

படைத்துடன் விராய்ப்பசு பாச மாற்றிய

முப்புரப் பகைஞன் முழங்குகழ னோன்றான்

மெய்ப்படப் பரசுதம் வீடுபெறற் பொருட்டே.

(உ)

நூல்வழி முதலாயின.

சைவா, கமத்தின் மெய்யுணர் காட்சி

யருட்சர் வாத்தம் சம்புவா சிரியன்

நிருசித் தாந்தப் பிரகா சிகையினை

யம்முடிந மொழிபெயர்த் தறைகுவன்

செம்மனத் தமிழோர் தெளிதரற் பொருட்டே.

(ஈ)

சிறப்புப்பாயிரம்.

வடநூற் கடலுந் தென்றமிழ்க் கடலு
முழுதுணர்ந் தருளிய முனிவரன் றுறைசை
வாழ்சிவ ஞான மாதவன் முன்னூற்
சித்தாந் தப்பிர காசிகை சிறந்திட
மொழிபெயர்த் தருளினன் றென்மொழி யாக
மருளகன் றெம்மனோர் மதிபெறற் பொருட்டே.

—:(0):—

நூல்.

தேகப்பிரகாணம்.

ஈண்டுச் சாதி குலம் பிறப்பு முதலியவற்றான் அபிமானஞ்
செய்தற்கு இடமாகிய இந்தத் தூலதேகம் பிருதிவி அப்புதேயு
வாயு ஆகாயம் என்னும் இவ்வைந்தங் கூடிப் பரிணமித்தது.
இந்தத் தூலதேகத்தின் முன்செய்த புண்ணிய பாவங்களுக்கு
ஈடாகிய வேதியர் முதலாகிய சாதியும் வடிவும் அழகும் இந்தி
ரியவலிமையும் பெற்று வரையறைப்படும் ஆயுளும் வரையறைப்
படும் போகமும் உடையவனாய் உடம்பிற்கு வேறாய் உடம்பி
றாட்செய்யப்படும் புண்ணியபாவங்களுக்கு இடமாய் நித்தனாய்
அருவாய் விபாபகளாய் ஞானக்கிரியா சொரூபியாய் ஆணவம்
கான்மியம் மாயேயம் வைந்தவம் திரோதசத்தி என்னும் ஐவ
கைப் பாசத்தாற் கட்டுண்டு போக்குவரவுடைமனாய்ப் புருடன்
என நிற்பவன் ஆன்மா.

இந்த ஆன்மா போகம் நுகர்தற்குக் கருவியாகிய சூகீதம் தேகம் பிருதிவிமுதல் கலாசூகிய முப்பது தத்துவங்களான் ஆக்சப்பட்டி ஆன்மாக்கள்தோறும் வெவ்வேறாய் ஆயுள் முடிவின் முன்னுடம்புவிட்டு மற்றோருடம்பெடுத்தற்கு ஏதுவாயிருக்கும்.

உ. தத்துவப்பிரகாணம்.

போக்கிய காண்டம்.

இவ்விருவகையுடம்பிற்கும் ஏதுவாகிய தத்துவங்களின் பெயரும் தொழிலும் தோன்று முறைமையும் எவ்வாறென்னில்:—

பிருதிவி அப்பு தேயு வாயு ஆகாயம் என்னும் ஐந்து தத்துவங்களுக்கும் பூதம் என்று பெயர். இவற்றிற்குக் காரணமான கந்தம் இரதம் உருவம் பரிசம் சத்தம் என்னும் ஐந்து தத்துவங்களுக்கும் தன்மாதீநா என்று பெயர். இந்தப் பத்தும் காரியம் எனப்படும்.

வாக்கு பாதம் பாணி பாயுரு உபத்தம் என்னும் ஐந்து தத்துவங்களுக்கும் கன்மேந்திரியம் என்று பெயர். இவற்றின் தொழில் முறையே வசனமும் கமனமும் தானமும் விசர்க்கமும் ஆனந்தமுமாம். சோத்திரம் தொக்கு சட்சு சிங்நுவை ஆக்கிராணம் என்னும் ஐந்து தத்துவங்களுக்கும் ஓனேந்திரியம் என்று பெயர். இவற்றின் தொழில் முறையே சத்தமும் பரிசமும் உருவமும் இரதமும் கந்தமும் என்னும் இவற்றை

அறிதலாம். இந்த வாக்கு முதலிய கன்மேந்திரியம் ஐந்தும் சோத்திரமுதலிய ஞானேந்திரியம் ஐந்தும் ஆகப் பத்தும் காரண மெனப்படும்.

மனமும் அகங்காரமும் புத்தியும் என்னும் மூன்று தத்துவமும், உடம்பின் புறத்துச் சென்று புலன்களை நுகர்விக்கும் சோத்திரமுதலிய இந்திரியங்களைப்போல, அகத்து நின்று தொழிற்படுத்துதலான் இம்மூன்றிற்கும் அந்தக்காரணம் என்று பெயர். இவற்றுள் மனத்தின் தொழில் ஒரு பொருளைச் சங்கற்பித்தலும் சோத்திரமுதலிய இந்திரியங்களைப் புறத்தே விட யங்களறிச் செலுத்தலுமாம். அகங்காரத்தின் தொழில் அபிமானஞ் செய்தலும் பிராணன் முதலிய வாபுக்களை இயக்குதலுமாம். புத்தியின் தொழில் ஒரு பொருளைத் துணியதலாம்; துணிதலாவது இஃது இப்பி அன்று, வெள்ளியே என்று நிச்சயித்தலாம். ஆக இங்ஙனங் கூறப்பட்ட தத்துவங்கள் இருபத்து மூன்று.

பூதங்களின் தொழில் முறையே தரித்தலும் பதஞ்செய்தலும் சுதேலும் அவயவங்களைத் திரட்டேலும் ஏனை நான்கு பூதத்திற்கும் இடங்கொடுத்தலுமாம் இவற்றுள் பிருதிகிவக்குச் சத்தமும் பரிசமும் உருவமும் இரசமும் என்னும் நான்கும் பொதுக்குணம்; கந்தம் ஒன்றும் சிறப்புக்குணம். அப்புவுக்குச் சத்தமும் பரிசமும் உருவமும் மூன்றும் பொதுக்குணம்; இரசம் ஒன்றும் சிறப்புக்குணம். தேயுவுக்குச் சத்தமும் பரிசமும் பொதுக்குணம்; உருவம் ஒன்றும் சிறப்புக்குணம். வாயுவுக்குச் சத்தம் ஒன்றும் பொதுக்குணம்; பரிசம் ஒன்றும் சிறப்

புக்குணம். ஆகாயத்திற்குச் சத்தகுணம் ஒன்றே. இந்தச் சத்தம் வன்னரூபம் அன்று; எதிரொலி வடிவாயிருக்கும்.

இவற்றுள் நிச்சயத்திற்குக் காரணமான புத்தி தத்துவத்தினின்றும் சாத்துவிகம் இராசதம் தாமதம் என்னும் வேறு பாட்டான் மூவகைத்தாகிய அக்ஷரம் தோன்றும். இதனுள் சாத்துவிக அக்ஷரத்தினின்றும் மனமும் சோத்திரமுதலிய ஞானேந்திரியம் ஐந்தும் தோன்றும். இராசத அக்ஷரத்தினின்றும் வாசுருமுதலிய சுன்மேந்திரியம் ஐந்தும் தோன்றும். தாமத அக்ஷரத்தினின்றும் கந்தம் முதலிய தன்மாத்திணைகள் ஐந்தும் தோன்றும். கந்தம் முதலிய தன்மாத்திணைகள் ஐந்தினின்றும் முறையே பிருதிவி முதலிய பூதம் ஐந்தும் தோன்றும்.

இப்பிருதிவி முதலிய இருபத்தமூன்று தத்துவங்களுக்கும் மேலாகிய புத்தித்தத்துவத்திற்குக் காரணம் குணத்தத்துவம். இது சாத்துவிகம் இராசதம் தாமதம் என மூவகைத்தாய் முறையே சுசுதுக்கமோகங்கட்குக் காரணமாக இருக்கும். இந்தக் குணத்தத்துவத்திற்குக் காரணம் பிரகிருதித்தத்துவம். குணத்தத்துவம் இரு தத்துவங்களாவது; பிரகிருதித்தத்துவம் இருபத்தைந்தாவது. இவ்விரண்டினுள் பிரகிருதித்தத்துவத்தின் காரியம் குணத்தத்துவம். குணத்தத்துவத்தின் காரியம் சுசுதுக்க மோகங்களும் முறையானே தனக்குக் கீழுள்ள புத்தித்தத்துவ முதலிய இருபத்தமூன்று தத்துவங்களும். பிருதிவிமுதற் பிரகிருதிவரை இருபத்தைந்தி தத்துவங்களுக்கும் அகத்தாத்துவா என்று பெயர்.

பொகசயித்திருகாண்டம்.

இதற்குமேல் அபாகதந்துவம். இதன் தொழில் விடயங்களில் ஆசையைப் பெருக்குதலாம். இதற்குமேல் வித்தியாதந்துவம். இசன் தொழில் விடயத்திற்பற்றிய புத்தியைப் புருடனிடத்திற்கொண்டு செலுத்துங் கருவியாதல். இதற்குமேல் கலாதந்துவம். இதன் தொழில் ஆன்மாக்களுக்கு அநாதியே செய்பிற களிம்புபோலச் சகசமான மலசத்தியிற் சிறிது நீக்கி ஆன்மரூபத்தை வினக்குதல். இதற்குமேல் நியதித்தந்துவம். இதன் தொழில் ஆன்மாக்கள் அவரவரார்செய்யப்பட்ட கன்மம் அவரவரே நுகரப்படுமென நியமித்தல். இதற்குமேல் காலதந்துவம். இதன் தொழில் பெயர்கால நுகர்ந்தான் சிலகால நுகர்ந்தான் எனப் புருடனுக்குப் பொகத்தை வரையறுத்தல். இவற்றிற்குக் காரணம் மாயா தத்துவம். மாயாதத்தவத்தில் காலம் நியதி க்கு வித்தை அராகம் இவ்வைந்தும் தோன்றும். இவ்வைந்தோடுங் கூடிப் புலன்களை நுகருமிடத்துப் பும்ஸத்துவம் என்ற ஒரு மலமுண்டாமாதலான் ஆன்மாவுக்குப் புருடதத்தவம் என்று பெயர். புருடதத்தவம் சடரூபம் அன்று. இங்ஙனம் கூறிய அராகமுதக்கலை ஈருகிய ஐந்து தத்தவங்களுக்கும் மீச்சிராத்துவம் என்று பெயர்.

ஆக இவை மூப்பது தத்தவங்களும் ஆன்மாக்களிடத்தில் தனித்தனி குக்குமதேகங்களாய் இருக்கும். புவனங்களில் தோன்றிய தேகங்களுக்குப், ஆதாரமாகிய புந்னங்களுக்கும், ஆசிரயங்களாய்ருப்பன சர்வான்ம சாதாரணங்களாகிய மூப்

பது தத்துவங்களுமாம். இவற்றிற்கெல்லாங் காரணம் அசுத்த மாயாதத்துவம். இந்த மாயை நித்தமாய் வியாபகமாய் ஆன் மாக்களுக்கெல்லாம் கன்மத்தால் பந்திப்பதாய்த் தன் காரிய முகத்தான் ஞானக்கிரியைகளை விளக்குமாயினும் மயக்குவதாய் இருக்கும்.

பிரகாண்டம்.

இதற்குமேல் முப்பத்திரண்டாவது சுத்தவித்தியாதத்து வம். இதற்குமேல் முப்பத்துமூன்றாவது ஈசுரத்தத்துவம். சுத்தவித்தியாதத்துவத்தில் சத்தகோடி மகாமந்திரங்களும் காமி கமுதலிய இருபத்தெட்டாகமங்களும் சித்தாந்தசாத்திரத்தால் பூசிக்கப்படாநின்ற நந்திமுதலிய கணநாதர் எண்மரும் இந்தி ரன் முதலிய உலகபாலகரும் உச்சிரமுதலிய இவர்கள் ஆயுக் கும் இருக்கும். ஈசுரத்தத்துவத்தில் அனந்தர்முதலிய ஸத்தி யேசுரர் எண்மரும் இருப்பர் இவர்களுள் அனந்ததேவீ ஏனை வித்தியேசுரருக்கும் சுத்தவித்தியாதத்துவவாசிட்டும் மற்றவர் களுக்கும் தலைவராய் மாயையைக்கலக்கி மாயாதத்துவ புவினை களை உண்டாக்குவர். இந்த அனந்தர் பரமசிவத்திற்கு வேறாய் அதிகாரமலம் ஒன்று உடையராய் இருப்பர். பாகம் வந்தகா லத்திற் பரமசிவத்தின் அருளால் பரமுத்தியை அடைவர்.

ஆணவம் கன்மம் என்னும் இருமலம் உள்ள பிரளயாகல. ருள் மலபரிபாகம் உடையோராய் நிரதிகரணமாய்ப் பரமசிவன் அனுக்கிரகம் சீசயப்பெற்றவர் ஆற்றுப்பதினைட்டு உருத்தி ரர். இவருள் ஸ்ரீகண்ட உருத்திரர் மத்தியப்பிரளய முடிவில்

பிரகிருதித்தவத்திற்குக் கீழ்ப்பட்ட தத்துவங்களையும் புவனங்களையும் உண்டாக்கி ஜீணவம் கன்மம் மாயை என்னும் மூன்று மலமுடைய சகலருள் ஞானத்தாலும் யோகத்தாலும் தவத்தாலும் தியானமுதலியவற்றாலும் சிதந்தவரைப் பிரமபதம் விண்டு பதங்களில் இருத்துவர். இந்த ஸ்ரீகண்ட உருத்திரர் மத்தியப் பிரளய காலத்தில் அராகதத்துவத்தில் இருப்பர். பின்பு படைப்புக்காலத்தில் அசுத்தாத்துவர்களைப் படைத்து பிரமாவும் விண்டுவுச் செய்யும் சிருட்டிதிதிகளை அதிட்டித்துநின்று கீழ்ப்பட்ட புவனேசுவரையும் முப்பத்துமுக்கோடிதேவர்களையும் பிரமாண்டமுதலிய அண்டங்களையும் உண்டாக்குவர். பிரமாண்டத்தில் பதினான்குபுவனம் சகலருக்கிருப்பிடமாம்.

முன்சொன்ன உருத்திரருள் நூறு உருத்திரர் பாஞ்சபென திகமான பிரமாண்டத்திற்குக் காவலாயிருப்பர். பிரமாவீட்டுணுக்களுடனேகூட குணதத்துவத்திலிருக்கும் ஸ்ரீகண்ட உருத்திரர் மத்தியப்பிரளயம்வரையும் அதிகாரஞ்செய்து கொண்டுநுந்து பின்பு அந்தப் பிரமாவீட்டுணுக்களையும் ஒடுக்கிக்கொண்டு தாம் மிச்சிராத்துவாவில் அராகதத்துவத்தில் இருப்பர். இவரோடேகூட வீரபத்திரரும் இருப்பர் பிரகிருதிமத்தகத்தில் எட்டு உருத்திரர் இருப்பர். கலைமத்தகத்தில் எட்டு உருத்திரர் இருப்பர். இவர்களோடு முன்சொன்ன ஸ்ரீகண்ட வீரபத்திரர் சத உருத்திரருமாக நூற்றுப்பதினெட்டு உருத்திரரும் பரமசிவன் அனுக்கிரகத்தால் ப்ரமூத்தியை அடைவர்.

இந்த நூற்றுப்பதினெட்டு உருத்திரரும் மலபரிபாகத் தால் தீக்கைபெற்றுப் பரமசிவன் அருளால் பசங்களைப் பெற்றவர். சுத்தவித்தியாதத்துவங்களில் இருப்போர் மலபரிபாகத்தால் பரமசிவன் அருளால் பதம் பெற்றவர். இந்தச் சுத்தவித்தியாதத்துவவாசிகள் சரீரமும் வித்தியேசுரர் சரீரமும் வைந்தவர். நூற்றுப்பதினெட்டு உருத்திரர்சரீரம் மாயேயம். பிரமா விட்டுணு முதலியோர் சரீரம் பிரகிருதிசம்பந்தம். பரமசிவனுடைய எல்லாத்திருமேனியும் நூற்றுப்பதினெட்டு உருத்திரர் வடிவும் வித்தியேசுரர்வடிவும்போலத் தியானிக்கப்படும். பிரமவிட்டுணு சரீரம் பிரகிருதமாகலானும் முன் பரமசிவன் அனுக்கிரகம் இல்லாமையானும் இவர்கள் சரீரம்போலும் பரமசிவனைத் தியானிக்கலாகாது. பிரமவிட்டுணுக்கள் பதம் பசத்தானம், உருத்திரர்பதம் இரண்டும் பதித்தானம்.

இந்த ஈசுரத்தவத்திரகுமேல் சதாசிவதீத்துவம் இதற்குமேல் சந்திதீத்துவம். இதற்குமேல் சிவதீத்துவம். இந்த ஐந்து தத்துவமும் பரமசிவனுக்கு முறையே அதிகாரத்துவம் போகத்துவம் இலயத்துவம் எனப் பெயர் பெறுவதற்கு நிமித்தமாயிருக்கும். இந்தத் தத்துவங்கள் ஐந்தினும் பரமசிவன் ஒழிய வேறே திருத்தியஞ்செய்யும் ஆன்மாக்கள் இல்லை. இலயம் போகம் அதிகாரம் என்னும் பதங்களை விரும்பிச்சாதகதீக்கைபெற்று மந்திரங்களைச் சாதித்த சாதார்பின்பு பரமசிவன் அருளால் அந்தப் புவனத்தையடைந்து போகம் நுகர்ந்து வைபாக்கியம் வருமளவாதல் மகாசங்காரம் வருமளவாதல்

இருந்து பின்பு வித்தியேசுவரருடனே கூடப் பரமுத்தியைப் பெறுவர்.

சுத்தவித்தியாதத்துவத்தில் அகரமுதலிய ஐம்பத்தோரக் காரமும் காமிகமுதலிய இருபத்தெட்டுச் சங்கிதைகளும் வைகரி வடிவாய் இருக்கும். ஈசராதத்துவத்தில் பிரணவம் இருக்கும். சதாசிவதத்துவத்தில் சக்ள விந்துவும் சக்ளராதமும் இருக்கும். சத்திதத்துவத்தில் சூக்குமை என்னும் பெயருடைத்தாய்ப் புத்திகாரணமாய் ஆன்மாக்கள்தோறும் வெவ்வேறுகிய சூக்குமநாதம் இருக்கும். சிவதத்துவத்திற்குக் காரணம் விந்து. விந்துவுக்கும் சிவதத்துவத்திற்கும் வேறுபாடில்ல சிவதத்துவங்களை யுதிட்டித்து நிற்குஞ் பரமசிவனுடைய சத்தி சக்ளம் சக்ளநிட்களம் திட்களம் எனவும், வியத்தம் வியத்தாவியத்தம் அவ்வியத்தம் எனவும், மகேசுரன் சதாசிவன் சிவன் எனவும் பெயர் பெற்றிருக்கும்.

இந்த மூப்பத்தாறு தத்துவங்களுக்குள் விந்துவானது நித்தியமாய் வியாபகமாய் அருவமாய் பரமசிவஞ் சித்தியம் அதிட்டிக்கப்படுவதாய்ச் சொல்வடிவும் பொருள்வடிவுமாய் நாதமுதலியவற்றின் வழிபால் ஆன்மாக்களுக்களுக்கு அறிவு விளங்குதற்குக் காரணமாய் மயக்கஞ்செய்யாததாய் மாயா காரியம் ஒதிந்த எல்லாப்பொருட்டும் உபதானகாரணமாப்ச் சடமாயிருக்கும்.

க. அத்துவாப்பிரகாணம்.

இங்ஙனம் கூறப்பப்பட்ட பிருதிவிமுதல் சிவதத்துவம் ஈசுகிய மூப்பத்தாறு தத்துவங்களும் தத்துவாத்துவா. காலாக்

கினி புவனமுதல் அஞ்சிருதபுவனம் ஈறாகிய இருநூற்று இரு பத்துநான்கு புவனங்களும் புவனாத்துவா, அகரமுதலிய ஐம் பத்தோக்கரங்களும் வன்னாத்துவா, வியோமவியாபிமந்திர வடிவான எண்பத்தொரு பதமும் பதாத்துவா, மூலப் பிர மாங்ககௌகிய பதினொரு மந்திரமும் மந்திராத்துவா, நிவிர்த்தி முதலிய பஞ்சகலைகளும் கலாத்துவா.

இவ்வாறனுள் கலை தத்துவம் புவனம் என்னும் மூன்று அத்துவாக்களும் திரவியவடிவாயிருக்கும். வன்னம் பதம் மந்திரம் என்னும் மூன்று அத்துவாக்களும் ஒலிவடிவாயிருக்கும். இவற்றுள் புவனம் தத்துவத்தைப்பற்றி நிற்கும். தத்துவம் கலையைப்பற்றி நிற்கும். வன்னம் பதம் மந்திரம் ஆன்னும் மூன்று அத்துவாக்களும் புவனத்தில் தோன்றிய சரீரங்களைப் பற்றி நிற்கும். இந்த அத்துவாக்கள் ஆறுக்கும் மேலாகிய காரணம் சுத்தமாயை என்றுரைக்கப்படும். சுத்தமாயை குண்டலினி சுத்தவித்தியை பிரமம் என்பன ஒரு பொருட்களவி, அங்ஙனமே அசுத்தாத்துவாவுக்கு மேலாகிய காரணம் அசுத்தமாயை என்றுரைக்கப்படும். இவ்வத்துவாக்களாகும் ஆன்மாக்களுக்குப் பந்தமாயிருக்கும்.

ச. ஆத்மப்பிரகாணம்

ஆன்மாக்கள் ஆறு அத்துவாவுக்கும் வேறாய் நித்தியமாய் வியாபகமாய்ச் சேதனமாய்ச் சரீரந்தோறும் வெவ்வேறாய் வினைகளைச் செய்து வினைப்பயன்களை நுகர்வோராய்ச் சிற்றறிவுஞ் சிறுதொழிலும் உடையவராய்த் தமக்கொரு தலைவனை

உடையவராயிருப்பார். இந்த ஆன்மாக்கள் பந்தவேறுபாட்டாற் சகலர், பிரளயாகலர், விஞ்ஞானாகலர் என மூவகைப்படுவர்.

௫. பந்தப்பிரகாணம்

இவர்களுக்கு மாயாபந்தமாவது: கலைமுதல் பிருதிவி ஈருன சத்துவங்களும் புவனங்களும் புவனத்துப் பெருள்களுமாயிருக்கும். கன்மபந்தமாவது: சோதிட்டோமம் பிரமகத்தி முதலியவற்றால் உண்டாவதாய் அபூர்வம் என்னும் பெயரையுடைய வாதனையாய்ப் புரியட்டகத்துள் புத்திதத்துவத்தைப் பற்றிச் சுகதுக்க மோகவடிவாயிருக்கும். மலபந்தமாவது: ஆன்மாக்களுடைய ஞானக்கிரிடைகளை மறைப்பதாய் ஆன்மாக்கள் தோறும் வெவ்வேறுபட்ட தத்தம்காலவமையில் நீங்கும் அநேக சத்திகளை உடைத்தாய் நித்தமாய் வியாபகமாய்ச் சடமாயிருக்கும். சுத்தமாயாபந்தமாவது: வித்தைகள் வித்தியேசமார் முதலியோர் சரீரங்களுக்குக் காரணமாயும் சூலர் போகம் புசித்தற்குக் கருவியாகிய சூக்குமை உபசந்தி மத்திமை வாகரி என்னும் வாக்குக்களுக்கு ஏதுவாயுமிருக்கும். திரோதசத்திபந்தமாவது: மாயை சன்மம் ஆணவம் வைந்தவம் என்னும் மூலவகைப் பாசத்தினுடைய அநாதித்சன்மை நிகழ்வதற்கு ஏதுவாயிருக்கின்ற சிவசத்தியே பாசமென்ற உபசரித்துக் கூறப்படும். இங்ஙனம் ஐவகைப்பந்தங்களும் கண்டுகொள்க.

சத்தாத்துவாவில் இருப்போர் வைந்தவம் திரோதம் என்னும் இரண்டு பாசம் உடையர். மிச்சிராத்துவாவில் இருப்

போர் இந்த இரண்டு பாசத்தினுடனே ஆணவமும் கன்மமும் ஆக நான்கு பாசம் உடையர். அசுத்தாத்துவாவில் இருப் போர் அந்த நான்குடனே மாயேயமுங்கூட ஐவகைப்பாசமும் உடையர். இவருள் சுத்தாத்துவாவில் இருப்போர்க்கு முத்த ரைப்போல நிரதீசய இன்பமே அன்றித் துக்கத்தோடு கூடிய சுகதுக்க மோகங்கள் இவ்லாமையால் அந்த அத்துவா சுத்தம் என்று சொல்லப்படும். மிச்சிராத்துவாவில் இருப்போர்களில் நிரஞ்சனர் ஒழிய அஞ்சனமுடையோர் தம் எல்லையளவும் முற்றுணர்வுடையராயினும் சு. துக்க மோகங்களுடையராத லின் அந்த அத்துவா மிச்சிரம் என்று சொல்லப்படும். அசுத் தாத்துவாவிலிருப்போர்களுள் நிரஞ்சனர் ஒழிய அஞ்சன முடையோரில் சிலர் தம் எல்லையளவும் முற்றுணர்வுடையோ ராயினும் மற்றுள்ளோரெல்லாம் சிற்றறிவும் சிறு தொழிலும் சுகதுக்க மோகங்களும் உடையராதலின் இந்த அத்துவா அசுத் தம் என்று சொல்லப்படும். இவற்றுள் மாயேயமும லைந்தவ மும் ஆதிபந்தம். கன்மம் பிரவாகாநாதியாய்ப் போகத்தால் அழி வதாம். ஆணவம் மூலமாய் அநாதிபந்தமாய்த் தன்பாக முடி வில் பரமசிவன் இருவருளாகிய தீக்கையால் நீங்குவதாம். கன்மபாசம் ஞானத்தாலும் யோகத்தாலும் சந்நியாசத்தாலும் போகத்தாலும் ஓசிக்கும்.

சு. சாஸ்திரப் பிரகாணம்

இந்த ஞானமுதலாயின எல்லாம் சாத்திரவழியில் கிடைக்கும். அந்தச்சாதிரங்கள் ஒல்குகமும் வைதிகமும் அத்தி யான்மிகமும் அதிமார்க்கமும் மாந்தரமும் என ஐவகைப்படும்.

அவற்றுள் லௌகிகமாவன:—ஆயுள்வேதமும் தண்டநீதியும் முதலாயின. இவை யிம்மையிற் பலிக்கும் நூல்கள்.

வைதீகநூலாவன:—வேதங்களில் கிரியா காண்டத்தை மேற்கொண்டு சோதிட்டோமம் முதலிய புண்ணிபங்களாற் பெறப்படும் துறக்கமுதலியவற்றைச் சாதிப்பதாகிய மீமாஞ்சைநூலும், வேதம் ஒரு புருடஞற் செய்யப்பட்டதெனச் சாதித்துப் பிரமாணமுதலிய பதார்த்தங்களை ஆராய்ச்சிசெய்யும் முனிவராற் செய்யப்பட்ட நியாயநூலும் வைசேடிக நூலும் என மூன்று வகைப்படும். இந்த மூன்றும் இம்மையினும் மறுமையினும் பலிக்கும் நூல்கள்.

அதீந்யான்மிக நூலாவன:—சாங்கியம் பாதஞ்சலம் வேதாந்தம் என மூவகைப்படும். அவை உபநிடதங்களை எடுத்துக்காட்டி யிருடிகளாற் செய்யப்படுவனவாய் ஆன்மஞானத்தைப் புலிப்பிக்கும் நூல்கள்.

அதிமார்க்க நூலாவன:—உருத்திரர்களாற் செய்யப்பட்ட பாசுபதம் காபாலம் மகாலிரதம் என்பன.

மாந்திர நூலாவது:—சிவன் அருளிச்செய்த சித்தாந்தசாத்திரம்.

இவற்றுள் மீமாஞ்சை நூல்செய்தவன் சைமீனிபகவான். இந்நூல் வேதம் ஒருவராற் செய்யப்பட்டதன்றி நித்தியமாய் உள்ளதென்றும், பிரபஞ்ச நித்தமென்றும், இட்டிமுதலிய கன்மங்கள் செய்யவேண்டுமென்றும், கன்மம் செய்தவனுக்கு அந்த வினையே துறக்க முதலிய பலன்களைக் கொடுக்குமென்

மும், பெளதிக சரீரேந்திரியங்களுக்கு வேராய் ஆன்மாக்கள் உண்டி என்றும், ஆன்மாக்கள் பலர் என்றும், இந்த ஆன்மாக்களுக்கு வேராய் ஈசான் ஒருவன் இல்லே என்றும் கூறப்படும்.

இனி வைசேடிக தூலில் பிருதிவி அப்பு தேயு வாயு என்னும் நான்கு பூதங்களும நித்தியம் என்றும், இவற்றிற்குக் காரணம் அவ்வப்பெயர்களுல் வேறுபட்ட பரமானுக்கள் என்றும், இவற்றிற்கு வேராய்ச் சத்தத்திற்குக் காரணமாய் நித்த மாகிய ஆகாசம் ஐந்தாம்பூதம் என்றும், இதற்கு வேராய்ச் காலமும் திக்கும் ஆன்மாக்களும் நித்தமாய் அருவாய் வியர்பக மாய் இருக்குமென்றும், ஆன்மா பரமானமாவும் சீவான்மாவும் என இருவகைப்படுமென்றும், பரமானமா ஈசானென்றும், சீவான்மா உடம்புதோறும் வேராய்ப் பலவாய் இருக்கும் என்றும், இவற்றிற்கு வேராய்ப் பலவாய் நித்தமாய் அணுவாய் ஞானத்துக்கேதவாய் ஆன்மாக்கள்தோறும் வெவ்வேராய் இருப்பது மனம் என்றும், பிருதிவி அப்பு தேயு வாயு ஆகாயம் காலம் திக்கு ஆன்மா மனம் என்னும் இவ்வொன்பதும் திரவியம் என்றும், இவற்றிற்கு வேராகிய சுக்கில முதலியன குணபதார்த்தம் என்றும், எழும்புதன் முதலாயின கன்ம பதார்த்தம் என்றும், குடத்தன்மை ஆடைத்தன்மை யென்றாற்போலும் சாதி சாமானியபதார்த்தம் என்றும், நித்தப் பொருள்களின் வேறுபாடுணர்நிற்பது விசேடபுதார்த்தம் என்றும், குடத்தில் குடத்தன்மை யென்றாற்போலும் சம்பந்தம் சமவாயபதார்த்தம் என்றும், இவ்வறுவகைப் பதார்த்தங்

களுள் ஆன்மா என்னும் பதார்த்தத்துக்கு மனத்தோடு சையோகத்தால் ஞானம் உண்டாமென்றும், அதனானே புண்ணியபாவகனாகிய கன்மானுட்டானம் உண்டாமென்றும், அதனானே சுவர்க்க நாகங்கள் சரீரமுதலாயின வுளவாமென்றும், எல்லாம் வல்லவன் ஈசான் என்றும், ஈசானுக்கு மனத்தோடு சையோகத்தால் ஞானம் உண்டாமென்றும் இப்பற்கை ஞானம் இல்லை என்றும், இவ்வாறு பதார்த்தங்களுடைய பொதுவியல்பு வேற்றியல்புகளை யறியும் ஞானத்தால் ஆன்மாக்களுக்குக் கன்மம் நசிக்குமென்றும், கன்மம் நசிக்கவே மனத்தோடு சையோகத்தால் தோன்றும் ஞானமினறிப் பாடாணம்போற் கிடப்பர் ஆதிவே முத்தியென்றும், வேதம் ஈசானுற் கூறப்பட்ட தென்றும் சொல்லப்படும்.

இனி நியாயநூலில் பிரமாண முதலிய பதார்த்தங்கள் பதினாறு என்றும், பதார்த்த இலக்கணமும் முத்தி இலக்கணமும் வைசேடிக நூலிற் கூறியவாறே என்றும், ஈசான் செய்விப்பன் என்றுங் கூறப்படும். இவ்விரண்டு நூலுஞ் செய்தார்களுதரும் அங்கபாதரும் என உணர்க.

இனிச் சாங்கியநூலில் பிரகிருதி நித்தமாய் வியாபகமாய்ச் சடமாய் எல்லாப்பொருட்டுங் காரணமாய்ச் சாத்துவிகம் இராசதம் தாமதம் என்னு முக்குணங்களுஞ் சமமாய்நின்ற அவதாமாய் அருவாய் இருக்கும் என்றும், இந்தப் பிரகிருதி இருபத்து நான்காம் தத்துவம் என்றும், இந்தப் பிரகிருதியின் காரியம் புத்தித்தத்துவமுதற் பிரகிருதித்தத்துவம் ஈறாக இருபத்துமூன்று

தத்துவம் என்றும், இந்த இருபத்துநான்கு தத்துவங்களுக்கும் வேறாய் நித்தமாய் வியாபகமாய் அருவாய் நானுபேதமாய் முற்றுணர்வுத் தொழிலுமின்றி அறிவுமாத் திரமாயிருக்கும் ஆன்மாக்கள் இருபத்தைந்தாம் தத்துவம் என்றும், இந்த ஆன்மாக்களுக்கு முத்திகாலத்தும் பெத்தகாலத்தும் வேற்றுமை இல்லை என்றும், சொருபத்தில் அழுக்கு இல்லை என்றும், அநாதியே புத்தியைச் சார்ந்த அவித்தை வசத்தால் சுகதுக்க ஞானம் தோன்றும் என்றும், அதனால் பெத்தன் ஆயினென்றும், பிரகிருதியையும் புருடனையும் பகுத்தறியும் விவேகஞானத்தால் அவித்தை நீங்கவே முத்தி என்றும், ஆன்மாக்களுக்கு வேறாய் ஈசரன் ஒருவன் இல்லை என்றும் கூறப்படும். இந்த நூல் செய்தவன் கபிலமுனி.

இனிப் பாதஞ்சலநூலில் பிரகிருதியும் பிராகிருதங்களும் ஆன்மாக்களும் பெத்தமுத்திகளும் சாங்கியநூலிற் கூறியவாறே என்றும், விவேகஞானம்போல யோகமும் யோகாங்கமும் முத்திக்குக் காரணம் என்றும், இருபத்தாரும் தத்துவம் ஈசரன் ஒருவன் உண்டென்றும், அவன் எல்லாவற்றையும் அதிட்டித்து நின்று செய்வோனாகலானும் ஆன்மஞானத்தை உபதேசிப்பவனாகலானும் ஆன்மாக்களுக்கு வேறு என்றுங் கூறப்படும். இந்த நூல் செய்தவன் பதஞ்சலிபகவான்.

இனி வேதாந்தவாதிகள்: பாற்கரியனும், மாயாவாதியும், சத்தப்பிரமவாதியும், கிரிடாப்பிரமவாதியும் என நான்கு வகைப்படுவர்.

இவருள் பாங்கரியி: சுரர் நரர் விலங்கு முதலிய சடசித் துக்களெல்லாம் பிரமத்தினுடைய பரிணாமம் என்றும், இந்தப் பிரமம் சச்சிதானந்தமாய் நித்தமாய் வியாபகமாய் இருக்கும் அதுவே ஈசுரன் என்றும், பரிணமித்து விகாரப்பட்டதை அறி யாமையினுற் பந்தமாயிற்று என்றும், பாரமார்த்தத்தில் ஒரு பொருளே என்றும், வேதாந்தஞானத்தால் சரீரத்திற்கு வேறா கிய ஆன்மரூபம் விளங்கும் என்றும், அதுவே பரப்பிரமம் என்றறிந்து அதன்கண் இலயித்தலே முத்தி என்றும் கூறுவர்.

இனி மாயாவாதிகள்: முன்சொன்ன பிரமமே பாரமார்த் திகத்திலே மெய்ப் பொருள் என்றும், அது ஒழிந்து காணப்பட்ட பொருளெல்லாம் இப்பியில் ஷவள்ளிபோலப் பொய்ப்பொருள் என்றும், சகத்திற்கு உபாதானம் மாயை என்றும், அந்த மாயை பிரமம்போல மெய்ப்பொருளும் அன்று முயற்கோடுபோலப் பொய்ப்பொருளும் அன்று என்றும், மாயைக்கு வேறாகப் பிரம சொரூபம் நான் என்றும், வேதாந்த ஞானத்தால் அறிவது முத்தி என்றும் கூறுவர்.

இனிச் சீத்தப்பிரமவாதிகள்: காரணமான பரப்பிரமம் பிரளயகாலத்தில் சத்தவடிவாயிருக்கும் என்றும், சடசித்துக்க ளாய்த் தோன்றியழியும் எல்லாப் பொருள்களும் சதத்தி னுடைய விகாரம் என்றும், சத்தரூபமே முழுதும் என்றறிவது முத்தி என்றும் கூறுவர்.

இனிக் கிரீடாப்பிரமவாதிகள்: முன்கூறப்படும் பிரம மே நான் என்றும், நான் ஒருபடித்தன்றிப் பலவகையாய் நானு

விதமான விகாரப்பொருள்களோடுங்கூடி விளையாடுகின்றேன் என்றும், இவ்வாறு அறிவதே முத்தி என்றும் கூறுவர்.

இந்த நான்கு மதங்களுக்கும் நூல்செய்தவன் வேதவியாசன் என அறிக.

மீமாஞ்சை வைசேடிகம் நியாயம் சாங்கியம் பாதஞ்சலம் வேதாந்தம் என்னும் இவ்வாறு நூலும் வைதிகபரிதீரங்கள். இவ்வாறனுள் வேதாந்தம் ஒன்றுமே அந்நூல்தொல்; ஏனை ஐந்தும் பேதநூல்கள்.

இந்த அறுவகைநூலும் அன்றி வேதத்திற்குப் புறம்பான நூல்கள் நாத்திகநூல்கள் அவையாவன:— உலோகாயதம் பௌத்தம், ஆருகதம், என மூவகைப்படும்.

அந்த மூன்றனுள் உலோகாயதநூலில்: காட்சி ஒன்றே பிரமாணம் என்றும். காட்சிப் பொருளாகிய பிருதிவி அப்பு தேயு வாயு என்னும் நான்குமே மெய்ப்பொருள் என்றும், இந்த நான்கு பூதக்கூட்டமான சரீரமே ஆன்மா என்றும், உடல்வளர அறிவுவளரும் உடம்புதேய அறிவுதேயும் என்றும், ஈசுரன் என்று ஒருவன் இல்லை என்றும், இம்மையில் சுகதுக்கங்களே சுவர்க்கரகங்கள் என்றும், சரீரம் நசித்தால் மேலைக்கு ஆவ தொருவினை இருப்பது இல்லை என்றும், ஆதலால் உடம்பிற்கு வேறாய் ஆன்மா ஒருவன் இல்லை என்றும் கூறப்படும். இந்த உலோகாயத நூல் செய்தவன் பிருகற்பதிபகவான்.

இனி பௌத்தநூலில், பிருதிவிமுதல் புத்தித்தத்துவம் ஈருகத் தத்துவம் இருபத்துமூன்றி என்றும், இவற்றுள் புத்தி

தத்துவம் பிரதானம் என்றும், பாஞ்சபௌதிகமான சரீரத்தில் புத்திதத்துவம் உளது என்றும், இந்தப் புத்திதத்துவ முதலிய எல்லாப் பொருளும் கணபங்கம் என்றும், இவ்வாற்றன்றித் திரமாகிய ஆன்மா என்பதும் ஈசுரன் என்பதும் இல்லை என்றும் கூறப்படும். இந்தநூல் செய்தவன் ஆதிபுத்தன். இந்த நூலிற் கூறப்படும் முத்தியாவது தண்ணீர் ஒட்டம்போல அநித்தியமாய் அனுபவிக்கப்படும் ஞானசந்ததியே மோகூமாம். இன்பதுன்பத் தொடர்ச்சியின்றிச் சுத்தமான ஞானசந்ததியே முத்தியென்பர் சிலர். முறைமுறையாய் வளரானின்ற தீபம் எண்ணெயும் திரியும் தேய்ந்தவிடத்துக் கெடுவதுபோல ஞானசந்ததியினது நாசமே முத்தியென்பாரும் உளர்.

இந்தப் பௌத்தர்: செளத்திராந்திகன், வைபாடிகன், மகாயானிகன், மாத்நியமிகன் என்று நால்வகைப்படுவார்கள். இவருள் ஒருசாரார் காணப்படும் பொருளெல்லாம் அசத்தியம் ஞானசந்ததி ஒன்றுமே சத்தியம் என்பர். மற்றொரு சாரார் இஃதப் பொருள் அனைத்தும் சத்தியமே கணபங்கம் என்பர்.

இனி ஆருகதநூலில்: ஆருகதநூல் செய்தவன் அருகன் என்றொரு கடவுள் அநாதியே உள்ளவன் என்றும், சீவன் என்றொரு பதார்த்தம் அநாதியே குற்றமுடைத்தாயிருக்கும் என்றும், இந்தச் சீவன் தூலதேகம் தேயத்தேயும் வளரவளரும் என்றும், மற்றை இந்திரியங்களும் உள என்றும், இவையெல்லாம் அத்திகாயம் அநாதிகூடியம் என்று வழங்கப்படும் என்றும், ஆருகதநூற்பொருள் ஞானத்தாலும் அந்த நூலிற் கூறும் சுரு

பாறையிற்கிடத்தல் முதலிய தவங்களாலும் சீவன் உயிர்க்கொலை முதலிய பாவங்கள் நீங்கி அருகன்போலக் குற்றந்தீர்த்தவன் ஆவனென்றும், இந்த நூலும் இந்தப்பதார்த்தமும் உண்டோ இல்லையோ என்று வினாவினால் உண்டாம் இல்லையாம் உண்டும் இல்லையுமாம் என்று மூவகையாற் சொல்லப்படும் என்றும் கூறப்படும்.

உலோகாயதன் பெளத்தன் சமணன் என்னும் இம்மூவரும் ஆசாரமில்லிசனாகிய நாத்திகர் இவர் ஈசரன் என்ற அநாதிப்பொருள் ஒன்றில்லை என்பர். இந்தமதம் மூன்றும் வேதத்திற்குப் புறம், இவற்றிற்கு முன்கூறப்பட்ட ஆறு நூல்களும் வைதி நூல்கள்.

இவ்வாறுக்கும் பிறப்பிடமாகிய வேதங்கள் இருக்கும் எசரும் சாமமும் அதர்வணமும் என நால்வகைப்படும்.

இவைகளுக்கு அங்குமாவன: சந்தசும் கற்பகுத்திரமும் சிக்கையும் வியாகரணமும் நிருத்தமும் சோதிடமும் என ஆறு வகைப்படும்.

வேதத்திற் கூறப்படும் விதிவிலக்குகளைப்பற்றிப் பிராமணர்முதலிய சாதிகளையும் பிராமசுரிமுதலிய ஆச்சிரமங்களையும் விதிப்பதும், உபநிடதங்களைப்பற்றிப் பிரகிருதி புருடன் ஈசரன் இலக்ஷணங்களைக் கூறுவதும் வேதத்திற் பெறப்படும் ஒழுக்கம் வழக்கு தண்டங்களை நியமிப்பதும் செய்வனவாகிய மனு முதலிய தருமசாத்திரங்கள் பதினெட்டுவகைப்படும். இந்த மிருதிகளைச் செய்தவர் மனு முதலிய இருபுகள்.

இனி வாசுதேவனூற் செய்யப்பட்ட பாஞ்சராத்திரத்தில்: இருபத்துநான்காம் தத்துவமாகிய குணத்தவத்திற்குமேல் இருபத்தைந்தாம் தத்துவம் வாசுதேவன் என்றொரு பரம்பொருள் உண்டென்று, அந்தப்பரம்பொருளினின்றும் கிருட்டிணனும் அனிருத்தனும் மகரத்துவசனும் ரௌகினேயனும் என்று நான்குவிபூகங்கள் சகத்தைப் படைத்தற்பொருட்டுத் தோன்றும் என்றும், இந்தநான்கு வகுப்பினால் சடமும் சித்தும் ஆகிய எல்லா உலகும் படைக்கப்பட்டன என்றும், வேதாந்தவாதிகள் நால்வரில் பரிணாமவாதி சொல்வதுபோல எல்லாம் வாசுதேவன் உடிவு என்றும், வேதங்களில் உறுதிப்பயன் இல்லை பாஞ்சராத்திரத்தில் உறுதிப்பயன் உண்டு என்றும், ஆகையாற் பாஞ்சராத்திரத்தின் முறையே தீக்கைசெய்துகொண்டு வாசுதேவனை வழிபட்டு அவன்வடிவில் இலயமாதலே முத்தி என்றுக்கூறப்படும்.

இனி இதிகாசபுராணங்களில் வைதிககன்மங்களும் சாங்கியம் பாதஞ்சலம் பாஞ்சராத்திரம் பாசுபதம் சைவம் என்னுமியற்றிற் கூறும் பொருள்களும் தோற்ற வொடுக்கங்களும் பாரம்பரியங்களும் மனுவந்தரங்களும் பாரம்பரியக்கதைகளும் கூறப்படும்.

இதிகாசமாவது மகாபாரதம்.

புராணங்கள் பதினெட்டாவகைப்படும். இவற்றிற்குக்கருத்தன் வேதவியாசன். இருபத்தைந்தாம் தத்துவம் ஆன்மா

என்றும், தீக்கையான் முத்தியென்றும் புராணங்களிற் கூறப்படும்.

இனி அதிமார்க்கநூல் மூன்றனுள் பாசுபதநூலில்: ஆன்மாக்கள் பலவாய் நித்தமாய் வியாபகமாய்க் காரணகாரியசையோகத்தால் தோன்றும் ஞானத்தால் தனித்தனியேறுபாடுடையனவாய் இருக்கும் என்றும், இவ்வான்மாக்களுக்கும் ஆணவம் இல்லை என்றும், மாயை கன்மங்கள் என்று இரண்டு பாசங்கள் உண்டு என்றும், பாசங்களால் சுருதுக்கங்களை அனுபவிக்கும் என்றும், வைராக்கிய முண்டாய்ச் சாத்திரத்திற் கூறியபடியே தீக்கைபெற்ற ஆன்மாவினிடத்துப் பரமேசுரனுடைய ஞானமுதலிய குணங்கள் சங்கிராந்தமாய்ப் பற்றும் என்றும், அப்போது குடும்பபாரத்தைப் புத்திரரிடத்து வைத்தவிட்டுத் துறவறத்திற்செல்லுவார்போல ஈசுரனும் தன்னுடைய ஞானம் முத்தனிடத்துச் சங்கிரமிக்கச்செய்து தன்னதிகாரத்து ஒழிவுபெற்றிருப்பனென்றும் கூறப்படும்.

இனி மகாவிரதநூலில்: பாசுபதர் கூறியமுறையே மூடியை கன்மங்களுடன் ஆணவமலமும் உண்டென்றும், ஆன்மாக்களுக்குப் பெத்தத்தம் முத்தியினும் ஞானசத்தியேயன்றிக் கிரியாசக்தி இல்லை என்றும், சாத்திரத்திற் கூறியபடியே தீக்கைபெற்று எலும்பணிதல் முசலிய சரியைகளை அனுட்டிப்போர் முத்தராவரென்றும், இந்த முத்தருக்குக் கேவலம் ஞானசத்தி மாத்திரமே உண்டு, ஞானம் கிரியை என்னும் இரண்டு சத்தியும் பரமேசுரன் ஒருவனுக்கே என்றும் கூறப்படும்.

இனிச் காபாலிகநூலில்: ஆன்ம இலக்கணமும் பந்த இலக் கணமும் பாசபதர் மகாவிரதர் கூறியபடி என்றும், சாத்திரத் திற் கூறிய முறையே தீக்கைபெற்றுத் தினந்தினம் பச்சைக் கொடி ஒன்று பிடித்துக்கொண்டு மனிதர் தலையாட்டில் பிச் சையேற்று உண்ணவேண்டும் என்றும், மகாவிரதர் கூறியமு றையே முத்தி என்றும் கூறப்படும். பாசுடதம் மகாவிரதம் காபாலிகம் என்னும் அநிமார்க்கசாத்திரம் மூன்றும் மாயை வத்தை காலம் என்னும் தத்துவங்களில் இருக்கும் உருத்திரர் மூவாய் செய்யப்பட்டன.

இனி மறுமையிற் பவிக்கும் சித்தார்த்தசாத்திரத்தை இம் மையிலே தெளிவிப்பவனாக மாடப் பூக்கிணம் வாயம் பூக்கி என நான்கு தூக்கள் உள்ளன. அவை தற்புருடம், அசோரம், வாமம், சத்தியோசாதம் எனக் கீழ் உள்ள நான்கு முசங்களால் பரமசிவன் அனுக்கிரகஞ் செய்யப்பெற்று அந்தப் பெயர்சொண்ட விஞ்ஞானசுலர் நால்வராற் செய்யப்பட்டன.

இவற்றுள் கார்பு தந்திரத்திலே: தற்புருடமே பிரமரூபமாகத் திரானாசெய்து பூசிக்கற்பாற்று எனக் கூறப்படும். இந்நூ லில் எவ்வகைப்பட்ட பிணியும் கண்கூடாகத் தீர்க்கும் மந்திரங் களும் மருத்துகளும் கூறப்படுக.

இனித் தந்திரத்திற் தந்திரில்: அகோரமே பிரமரூபமாகத் தி யானம் செய்து பூசிக்கற்பாற்று என்றும், யோகத்தை அனுட் டித்தப் பரமசிவனைக் காணவேண்டும் என்றும் கூறப்படும். பகைவரை வெல்லுதற்கு மந்திரங்களும் இதனுட் கூறப்படும்.

இனி வாமதந்திரத்தில்: வாமதேவமே பிரமரூபமாகத் தியானித்துப் பூசிக்கற்பாற்று என்று கூறப்படும் இதனுள் இர சவாதம் முதலியனவும் கூறப்படும்.

இனிப் பூததந்திரத்தில்: சத்தியோசாதமே பிரமரூபமாகத் தியானித்துப் பூசிக்கற்பாற்று என்று கூறப்படும். *பூதப்பிரேதப் பிசாசுகளை ஒட்டும் மந்திரங்களும் மருந்துகளும் இதனுட் கூறப்படும்.

இனிச் சத்திதத்துவத்தில் வசிக்கும் ஓர் ஆன்மாவால் செய்யப்பட்டது காத்தநூல். இந்தத் தந்திரத்தில் பாற்கரிய வேதாந்திபோலச் சடசித்துக்கள் எல்லாம் சத்தியின் பரிணாமம் என்று கூறப்படும்.

இனிக் கேளையி யாமளம் முதலிய தந்திரங்கள் மச்சேந் திரநாதர் முதலிய மாறுடசித்தராய் செய்யப்பட்டன.

இனி உலோகாயத ஞானிகள் பிருதிவி அப்பு தேயு வாயு என்னும் நான்கு பூதங்களையும் அறிந்தமையால் அவர்களுக்கு அவற்றின் கீழ்ப்பட்ட புவனங்களில் பிறவி ஒழியும். ஆருத்தருக்குக் குணதத்துவத்தின் கீழ்ப்பட்ட தத்துவங்களில் பிறவி ஒழியும். நையாயிக வைசேடியர்களுக்கும் புத்திதத்துவம்வரையும் பிறவி ஒழியும் புத்தருக்குப் புத்திதத்துவத்தின் கீழ்ப் பிறவி ஒழியும். சாங்கியருக்குப் பிரகிருதியையும் புருடனையும் விவேகித்தறிதலால் பிரகிருதிவகையும் பிறவி ஒழியும். பிரகிருதிக்கு மேற்பீட்ட மிச்சிராத்துவர்களை அறியாமையால் கன்மசேடம் உடையவர்கள் ஆதலான் இவர்களுக்கு விஞ்ஞான

வேலத்தன்மைவராது. பாஞ்சராத்நிரிகளுக்குப் பிரகிருதிக்குக் கீழ்ப்பட்ட புவனங்களிற் பிறவி ஒழியும். வேதாந்திகள் புருட தத்துவத்தை அடைவர். பெளராணிகர் அராகதத்துவத்தை அடைவர். காபாலிகர் காலதத்துவத்தை அடைவர். பாசுபதர் மாயாதத்துவத்தை அடைவர். மகாவிரதர் வித்தியாதத்துவத்தை அடைவர். காருடம் தக்கிணம் வாழும் பூதம் என்னும் தந்திரங்களில்தீக்கைபெற்றவர் சத்திதத்துவத்திலுள்ள நிவிர்த்தி பிரதிட்டை வித்தை சாந்தி என்னும் புவனங்களை முறையே அடைவர். சுத்தமாகிய சாத்தனாலார் சத்திதத்துவத்தை அடைவர். கௌளம் யாமளம் முதலிய சாத்திரங்களிற் பெண்புணர்ச்சி கொண் முதலியன உண்மையால் இவர்கள் பிசாசபதத்தை அடைவார்கள்.

இனிச் சித்தாந்த சாத்திரமாவன: விந்துவினின்றும் நாதம் தோன்று விந்துவும் பிரணவமும் வன்னங்களும் ஆகமுறையே பரிணமித்து அனுட்டுப்புச்சந்தசாய்ச் செய்யப்பட்டன. அவை சிவபேதமும் உருத்திரபேதமும் என இருவகைப்படும். விஞ்ஞானசுலரில் பரமசிவன் அனுக்கிரகத்தைப்பெற்ற பிரணவர் முதலிய பெயருடைய பத்துச் சிவன்களுக்கும் சத்தியோசாதம் வாழ்தேவம் என்னும் திருமுகங்களான் அருளிச்செய்த காமிக முதலிய அபரஞானம் பத்தம் சிவபேதம் எனப்படும். இவ்வாறு படிமசிவன்பால் உபதேசம்பெற்ற உருத்திரர்பதினெண்மருக்கும் அகோரம் தற்புருடம் ஈசானம் என்னும் திருமுகங்களான் அருளிச்செய்த விசயம்முதலிய பதினெட்டும் உருத்திர

பேதம் எனப்படும். இந்த இருபத்தெட்டுச் சிவாகமங்களும் ஒவ்வொன்றிற்குக் கோடிகிரந்தமாக இருபத்தெட்டுக்கோடிகிரந்தங்களாம். இந்தச்சைவாகமம் இருபத்தெட்டிற்கும் சித்தாந்தம் என்றுபெயர்.

இவை ஞானபாதம், யோகபாதம், கிரியாபாதம், சரியாபாதம் என்று தனித்தனி நான்கு பாதங்கள் உடையனவாய் இருக்கும்.

இவற்றுள் ஞானபாதத்தில்: பரமசிவனுடைய சொரூபமும் விஞ்ஞானகலர் பிரளயாகலர் சகலர் என்னும் ஆன்மாக்களின் சொரூபமும், ஆணவம் கான்மியம் மாடேயம் வைந்தவம் திரோதானசத்தி என்னும் பாசங்களின் சொரூபமும், சத்தியின் சொரூபமும், சிவதத்துவமுதல் பிரகிருதிதத்துவம்வரை முப்பத்தாறு தத்துவங்களினது உற்பத்தியும் இவை ஆன்மாக்கள் போகம் புசிக்கைக்குக் கருவியாம் முறைமையும் புவனந்தன் புவனேசுரர் சொரூபங்களும், புவனங்களின் யோசனைப்பிரமாணங்களும், அதம்பிரளயம் மத்திம்பிரளயம் மகா பிரளயங்களின் சொரூபங்களும், அந்தப்பிரளயங்களின் பின்னர்ச் சிருட்டியாம் முறைமையும், பாசபதம் மாவிரதம் காபாலிகம் முதலிய மதங்களின் சொரூபங்களும் கூறப்படும்.

இனிக் கிரியாபாதத்தில்: மந்திரங்களினது உச்சாரணம் சந்தியாவந்தனும் பூசைசெபம் ஓமங்களும், சமயம் விசேடம் நிருவாணம் ஆசாநியாபிடேகங்களு, புத்தி முத்திகளுக்கு உபாயமான தீக்கையும் கூறப்படும்.

இனி யோகபாதத்தில்: இந்த முப்பத்தாறு தத்துவங்களும், தத்துவவசாரும் ஆன்மாவும் பரமசிவனும் சத்தியும் சகத்திற்குக் காரணமான மாயை மாமாயைகளாகக் காணும் வல்லமையும், அணிமாதிரி சித்திகள் உண்டாம் முறைமையும், இயமம் நியமம் ஆசனம் பிராணாபாயம் பிரத்தியாகாரம் தாடணம் தியானம் சமாதிகளினுடைய முறைமையும், மூலாதார முதலிய ஆதாரங்களின் முறைமையும் கூறப்படும்.

இனிச் சரியாபாதத்தில்: பிராயச்சித்தவிதியும், பவிக்ரவிதியும், சிவலிங்க இலக்கணமும், உமாமகேசரர் முதலிய வியத்தாவ்விபத்த இலிங்கங்களின் இலக்கணமும், நந்திமுதலிய கணநாதர் இலக்கணமும், செபமாலையோகப்பட்டம் தண்டம் கமண்டலம் முதலியவற்றின் இலக்கணமும், அநிபேட்டிவிதியும் சிராத்தவிதியும் கூறப்படும்.

எ. தீக்ஷாப்பிரகாணம்.

சமயதீக்ஷை பெற்றோர் உருத்திரபதம் அடைவர். விசேடதீக்ஷை பெற்றோர் மகேசரபதம் அடைவர் ஈண்டு உருத்திரபதமென்றது குணதத்துவ மத்தகத்திலிருக்கும் உருத்திரபதமே ஆம். ஈசரபதம் என்றது பிரகிருதிக்குமேல் மிச்சிராத்துவாவில் முந்தின தத்துவமான அராகதத்துவபதமேயாம். ஈசரூபம் அநிபேட்டிக்கப்படுவதாகலான் அந்தத் தத்துவத்தை அடைவதே ஈசரபதத்தை அடைவது என்று சொல்லப்படும். சாங்கியம் பாதஞ்சலம் வேதாந்தம் பாஞ்சராத்திரங்களில் கூறும்

வழிக்கு மேற்பட்ட நிருவாண தீக்கையைப் பெற்றவர் பரம சிவனோடு சாமியமான முத்தியை அடைவர்.

இனி நீர்வாணதீக்கை: சத்தியநிருவாணம், அசத்திய நிருவாணம் என இருவகைப்படும். அவற்றுள் சத்தியநிருவாணதீக்கை பெற்றோர் தீக்கைபெற்றபோழ்தே சரீரம் நீங்கி முத்தியைப் பெறுவர். அசத்தியநிருவாணதீக்கை பெற்றோர் தீக்கையில் சஞ்சிதமும் ஆகாமியமும் சோதித்துச் சரீரம் நிற்பதற்கு ஏதுவாய்ப் புசிக்கப்படும் பிராரத்தகன்மம் சோதிக்கப்படாமை யால் ஆயுள்முடிவில் சரீரம் நீங்கி முத்தியை அடைவர்.

சாதகதீக்கை பெற்றுச் சிவபத்தி சிவபூஜை செய்து கொண்டு பின்பு வித்தியேசுரர் முதலியோர் பதங்களை விரும்பின்வர் அந்தப் பதங்களைப் பெறுவர். அப்பதங்களில் இருப்பவர்க்குள் பற்றற்றவர் அப்பொழுதே முத்தியை அடைவர்; அல்லாதார் மகாசங்காசகாலத்து முத்தியைப் பெறுவர்.

நீப்பீச்சதீக்கையாவது: தீக்கைசெய்ததன்பின் அனுட்டிக்கப்படும் சந்தியாவந்தனம் சிவலிங்கார்ச்சனை முதலிய உபாசாரங்களைத் தீக்கை செய்யும்பொழுதே சோதித்து ஒழிப்பது ஆகலான் பாலர் வாலீசர் விருத்தர் பணிமொழியார் பலபோகத் தவர் வியாதிப்பூட்டவர்க்குப் பண்ணுவதாம்.

சபீச்சதீக்கையாவது: வல்லமையுடைய சமயி புத்திரர் சாநகாசாரியர்க்குப் பண்ணுவதாம். இந்தத் தீக்கையில் சஞ்சிதம் ஆகாமியமும் என்னும் இருவகைக் கண்மங்களும் இந்தக் கண்மங்களுக்கு ஈடான எல்லர்ச்சரீரங்களும் சுத்தியெய்யப்படும்.

சரீரம் இல்லாமைபால் போகங்களும் நசிக்கும். இந்தச் சரீரங்களுக்கு ஏதுவான பிரார்த்தகன்மம் சுத்திசெய்யப்படாமையால் சரீரத்துக்குள்ள சுகதுக்கங்கள் அனுபவிக்கப்படும். இவ்வாறு மூவகைக் கன்மங்களும் நாசமாம். ஆகவே தீக்கையானபின் மரணமளவும் சாத்திரங்களின் விதித்த நியமங்களின் வழுவாமை ஆசரிக்கவேண்டும். பரமசிவனது திருவருளாகிய தீக்கையானன்றி மற்றொன்றானும் முத்தி இல்லை.

தீக்கை செய்துகொண்டபின்பு ஆசாரத்தில் வழுவிலாப் புத்திபூர்வமாகச் செய்தபாவம் பிராயச்சித்தத்தினாலும் மற்ற ராதிதிரவியங்களின் உபாயங்களாலும் பவித்ரவிதியினாலும் சுத்தியாம். அபுத்திபூர்வமாக வழுவிலா அந்தியேட்டிக் கிரியையால் சுத்தியாம்.

தீக்கை செய்துகொண்டபின்பு ஆவரணம் அனுடிக் கப்பட்டு கன்மங்களுவன: இயம் நியமங்களும் சந்தியாவந்தனம் சிவலிங்கபூசை அக்கினிகாரியங்களும் குருவசனபரிபாலனமும் இயன்றமட்டு மகேசுரபூசை முதலாயினவுமாம்.

அனுடிக் கலாகாத கன்மங்களுவன: நிர்மாலியம் புசித்தல், சிவநிந்தை, சிவசாத்திரவிந்தாசாரநிந்தை, தேவதிரவியங்களை உபயோகஞ்செய்தல், உயிர்க்கொலை முதலாயினவாம்.

இவ்வாறு தீக்கைபெற்று விதித்தபடி அனுட்டிதது முத்தனாகிய ஆன்மாவுக்கு ஆவணம் கான்மியம் மாயேயம் வைந்தவம் திரோதானசத்தி என்னும் பாசங்களினின்று நீங்குதலும் பரமசிவன்போல முழுதுமுணர்தல், முழுதுஞ்செய்தல், சித்த

மகிழ்ச்சி, அநாதியாகிய சுதந்திரத்தன்மை, கெடாதசத்தியுடைமை, அளவிறந்தசத்தியுடைமை என்னும் சாட்குண்ணியத்தின் சொரூபத்தைப் பெறுதலும் இலக்கணமாம். இந்தக் குணங்களைப் பெற்றவர்க்குப் பரமசிவனைப்போலப் பஞ்சகிருத்தியம் செய்தல் கூடாது. பரமசிவனே பஞ்சகிருத்தியத்தால் பிறருக்கு அனுகூலம் செய்வர் என அறிக.

சர்வாத்மசம்பு சிவாசாரியராற் செய்யப்பட்ட உடமொழிச் சித்தாந்தப்பிரகாசிகை திருவாவடுதறைச் சிவஞானமாதவனாற் சித்தாந்தப்பிரகாசிகை யெனத் தென்மொழியாற் செய்யப்பட்டது.

சித்தாந்தப் பிரகாசிகை முற்றிற்று.

MAHARAJA'S LIBRARY.
S. U. V. SIVAMINATHAIYAR LIBRARY.
TIRUVANMIYUR, MADRAS-44

